

Vándortábor 2024. július12-18.

Az idei vándortáboron már rutinos túrázóként vettem részt, mert lehetőségem volt tavaly a Vasi-hegyháton is több kilométert gyalogolni. Akkor még minden újdonság volt számunkra, nem tudtuk, hogy mire számítsunk, ennek ellenére rengeteg vicces emlékekkel és fontos ismerettel lettünk gazdagabbak.

Az idei évben már tapasztaltabban készültem, mind pakolás szempontjából, mind szellemileg és lelkileg. Ráadásul gyönyörű vidékre, a Pilisbe mentünk.

Az első napon, mely egy erősen napsütéses, szép júliusi nap volt, egy viszonylag hosszúnak érződő utat tettünk meg "bemelegítésként". Szentendrén a Dunától a Kő-hegyig túráztunk. A lelkesedést a nagy hőség sem törte meg, bár voltak pillanatok, amikor igencsak megnehezítette a kitűzött cél teljesítését.

Az elkövetkezendő napokban csodás helyeken jártunk, illetve pihentünk vagy táboroztunk: Lajos-forrás, Petőfi-kilátó, Pilisszentlászló, Prédikáló-szék, Visegrád. Egy-egy táborhelyen két napot maradtunk, utána harmadnap megkezdtük az utat a következő szállásunkra.

A hét utolsó napjaiban jöhetett a jól megérdemelt pihenés, amikor elmentünk strandolni Leányfalura, azután megtartottuk a szokásos „Ki mit tud?” versenyt, amin a vállalkozó szellemű és roppant kreatív résztvevők szórakoztatták a közönséget és még több élményt biztosítottak maguknak és a lelkes szurkolóiknak egyaránt. Az utolsó nap sokunknak fájdalmas búcsú volt, ugyanis a tábor alatt sok barátság született, ez megnehezítette az elválást, bár a technológia segítségével ezek a barátságok a mai napig megmaradtak.

Bevallom őszintén, mikor először vettem részt ezen a táboron, azon gondolkodtam, hogy „Úristen mire vállalkoztam én már megint?!” vagy „Hát ha ezt tudom, el se jövök!” Akkor még nem tudtam, hogy azokra az emlékekre, amiket a tábor során szerzek, idővel szívesen emlékezek majd vissza. A vándortábor garantálja az élményeket, és kizökkenti az embert a mai modern világból, hogy észrevegyük a természet kisebb-nagyobb kincseit, illetve az erdő lakóit jobban megismerjük. Én ezt a lehetőséget csak ajánlani tudom, mert más megközelítésben ismerhetjük meg hazánk helyeit, élményeket és tudást szerezhethetünk, ismeretséget köthetünk másokkal.

Nem utolsó sorban megemlíteném a két kísérő pedagógust, (akik nélkül ez a túra nem valósulhatott volna meg), Kaszai Rita és Horváth Orsolya tanárnőt, akik kedvességükkel, segítőkészségükkel, valamint anyai szeretetükkel a maximumot kihozták az adott helyzetekből, ezzel példát mutattak és motiválták a csapatot. (Voltak pillanatok, amikor ezekre égető szükség volt.)

Elgondolkodva, a mai napig nem tudom, hogy a szép régi emlékek miatt vagy a barátnőm unszólása miatt kötöttem ki újra a pilisi erdőbe telepített katonai sátrakban, de azt tudom, hogy akárhogyan is történt, én biztosan nem bántam meg egy percét sem.

Papp Liliána 8.b.